

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079976160/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Jeg sagde mit Navn, og blev atter rød. Saa forestillede jeg min Vaabendrager, og søgte imidlertid at samle mig lidt. Det var maaske ikke saameget det, at der blev sagt »De« til mig (skønt sligt dengang ikke gik ofte paa), som i det Hele taget den lette, hensynsfulde Maade, hvorpaa hun talte til mig, der gjorde mig saa forlegen og tillige saa indvendig fornøiet. Jeg svor strax i mit stille Sind, at jeg vilde være hendes Ridder, og kom herved til at give Kasketten over mit Tørklæde et rask lille Tryk, som uvilkaarligt aftvang mig en Grimace.

Aa, De Stakkel! Er det meget slemt? har De Smærter? –

Jeg forsikrede i en latterlig Stilling med Haanden paa Brystet og Benene samlede til første Position, at det aldeles intet havde at betyde, men min tro Kammerat, Vaabendrageren, der syntes, at han skulde vise Høvdingen frem i det mest heroiske Lys, rev udenvidere Kasket og Tørklæde af mig, hvorved Forbindingen gled tilside og Saaret laa aabent for Tilskueren.

Min Gud, hvad har Du dog gjort, Adolf! – Hun blev ganske bleg og strøg mig med en blød, o saa velgørende blød, Haand over Panden. Vent lidt! sagde hun. Jeg forstaar mig en Smule herpaa! – I hendes Livbaand hang et Etui til Sytøi eller Broderi. Hun tog en lille Sax frem, bad mig staa ganske stille, og klippede derpaa meget varsomt de Haartjavser bort, der truede med at filtrere sig ind i Saaret, som nu paa sine Steder var begyndt at bløde. Saa klippede hun sit Lommetørklæde i Strimler, rev nogle af dem itu til Charpi, lagde det under Compres paa Saaret, lagde saa godt det lod sig gøre et Bind omkring, bandt det røde Tørklæde over og – gav mig et ganske svagt Kys paa Panden, idet hun sagde: Se saa, Hr. Krigsmand, nu er De bleven rigtigt forbundet! –

Jeg var nær sunket i Knæ. Jeg veed slet ikke, hvad det var for en Magt, der beherskede mig. Først og fremmest berøvede den mig aldeles Mælet. Jeg stod og stirrede paa hende og mumlede mellem Tænderne. Hun klappede mig paa Skulderen. Adolf! nu er det bedst, at Du følger med – hvad var det nu De hed – Hr. Dahl, rigtigt, Hr. Erik Dahl. De to Modstandere maa se at blive rigtig gode Venner, og hvis jeg kan se ret, tror jeg ikke, at det vil falde svært for nogen af Parterne. Farvel. Vi ses jo nok igen! – Hun vendte sig med en lille Bøining af Hovedet og gik, – gik med en egen vuggende Gang langsomt op ad den lange Allee.

Jeg stod og saae efter hende.